

langfredag – slemminge og engestofte 2/4-21

matthæus 27,31-56   min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?

Det der sker i dag, er noget, som deler folk, deler os. Allerede i teksten selv hersker vild forvirring – ja så mange forskellige reaktioner er i spil, at vi roligt kan sige, at her har ingen spindoktor været på spil. Folk håner den korsfæstede: *Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse! Frels dig selv, hvis du er Guds søn, og stig ned fra korset!* Ja selv de to, der korsfæstes ved hans side, deltager i hånen. Til yderligere spot har man hængt et skilt op over hans hoved: *Dette er Jesus, jødernes konge* – ja se nu hvad det bragte ham... Og så samtidig falder der mørke over jorden ved middagstid, og da han dør, skælver jorden, grave springer op – ja inde i Templet flænges forhængen ind til det helligste i to – og soldaterne forstår, at sandelig, dette var virkelig Guds søn!

Alting deler sig. Hån side om side med bekendelse. Jeg har ikke engang remset alle tekstens reaktioner op. Vi forstår nu også fra vore egne liv, at her møder vi noget, der deler os, ikke blot mennesker imellem, men ligefrem i os selv: langfredags korsfæstelse deler vandene, fremkalder et enten-eller både i os og omkring os: enten går vi beretningen i møde – er som kvinderne der så til på afstand, alle de der havde fulgt ham fra Galilæa og sørget for ham – eller som ypperstepræsterne, de skriftkloge og de ældste, som røverne ved hans side eller de andre der spotter ham. Korsfæstelsen forvirrer os måske, fordi vi ikke forstår dens dybde eller omfang – så vi nok hellere lader den være eller decideret afviser den – eller også står vi med knuget hjerte, lidt på afstand – måske går det os lige i hjertet, som må sørge og græde... Korsfæstelsen er hård kost. Den konfronterer os, og vækker dybe følelser.

Og så igen er vi jo vant til lidt af hvert. Vi kender til tragedier, tab, vold og overgreb i vore egne liv. Vi ser verdens mange grusomheder på vores mange skærme. Vi er vænnet til en vis immunitet og følelseskulde. Vi er såmænd ikke blege for at acceptere vold og død, hvis bare det er vore fjender, det går ud over – ja selv hvis det er deres børn, er det et politisk spørgsmål. Vi er vant til lidt af hvert, accepterer lidt af hvert. Også selvom vi kender smerten og lidelsen på egen krop.

Det er i dag henrettelsen af Guds søn, vi hører om. Drabet på ham, der helbredte de uhelbredelige, på ham som tog imod enhver, som var forkastet, på ham som ser på alle os med barmhjertighed og nåde. Hvorfor skulle han dø? Hvorfor hånes, pines og ydmyges? Ja der var vel for mange, der ikke kunne holde ham ud! For mange der følte sig truet på deres stilling. Hans ord og gerninger bragte forvirring og delte folk. Han satte jo folk i en situation, hvor de skulle vælge: enten at fortsætte som før eller vende om og følge ham.

Alt det, dette vor egen tilværelses valg, udspiller sig foran korset. Mange forbliver på deres livsbane, dér hvor de mener sig trygge, og de må så lægge afstand, håne ham, slå ham, dræbe ham – mens andre rystes i deres grundvold, da de ser ham dér: i den yderste hjælpeløshed og dybeste ensomhed: *Elí, Elí! Lemá sabaktáni? Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig!?* Forladt af Gud og mennesker, alle disciplene på flugt og i skjul, Guds søn mere alene end selv nogen af os vel har oplevet det. Et sådant dyb var ingen af os kommet op af med livet i behold. Og her står vi så i denne langfredags knugende mørke, mens jorden græder og klipper revner og det hellige står åbent: forhænget flænges, Templet er brudt ned, for Gud selv er i sorg. Guds hjerte står i dag åbent i sorg over menneskenes handlinger: for han ser, hvad vi gør, og han hører vores afvisning og vor hån. Men han ser også vores medlidenhed, og han lytter til vore tårer. Måske er vi da som soldaterne der korsfæstede en mand, men nu i rædsel indser, at *sandelig, han er Kristus, Guds søn*. Forvirringen ved korset med ét afløst af hjertets bekendelse – som et lys der flakker stille i mørket, der er kommet over os alle!

Amen.

*Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand, treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed!*

lad os bede sammen

Nådige Far!

Vi deler din sorg denne mørke fredag, her hvor vi er!

Ubegribeligt er det, hvad din søn måtte gå igennem,
fordi vi har så meget nok i os selv, at vi afviser ham!

Det førte ham til lidelse og død, og prisdav os!

Men du er nådig – da du så vor uforstand, tilgav du os!

Jesus tilgav sine bødler og spottere, ja selv Judas!

Tak!

Herre, vi beder for alle, som er bøjet ind og ned i sig selv:

for de syge og de døende og deres pårørende,

for de ensomme og forladte, alle uden håb og tro:

at du må være dem alle nær, netop når det er sværest!

Vi beder for kirken, at den må give os alle lys og håb i JK!

Herre, forlad os ikke,

men giv os din fred, nåde og velsignelse,

og vis os vejen i Kristus mod opstandelsens evige liv i ham!

Amen.